

Kadonneet Kolme Sanaa

Stam1na

Elämäni kevät kuin sulaa hulluutta
Kuljen aamutaivaan alla
Silmät sokeina, jalat rakoilla ja
Sydän hakkaa kahtasataa

Oli pakko - vaihdoin suuntaa
Palaan polkuni jälkiä, nyt on kiire
Päivä nousee sittenkin...
Nyt tiedän mitä sanoa

Mieleni maisemassa ainoat maamerkit
Ovat jättämäni syvät arvet
Juoksen ja koetan suunnata kotiin
Mutta kuljen ristiin, eksynyt poika

Sulavat tunteet jäätyvät jälleen,
Pahoja sanoja ja askel painaa
Mustavalkoiseen maailmaan
Tahdon kuitenkin palata ja huutaa

VIHAAN SINUA IHMINEN
JÄLJITIN SEN, JÄLJITIN SEN KADONNEEN LAUSEEN

VIHAAN SINUA IHMINEN
KADONNEET KOLME SANAA, OLIKIN JO AIKA VAIHTAA SUUNTAA

VIHAAN SINUA IHMINEN
EI MINULTA MITÄÄN PUUTU NÄILLÄ MENNÄÄN, EI MIKÄÄN
MUUTU

VIHAAN SINUA IHMINEN
KADONNEET KOLME SANAA, EN AIO ENÄÄ VAIHTAA SUUNTAA

Takalukossa on ovi,
Kynnys on ylitetty viimeistä kertaa
Menneen talven lumia kaikki,
Hiljaa haihtuneet taivaan tuuliin
Päivä kääntyy ehtoon puoleen,
Minä käännyn selin ja isken tulta koska
Jalkoja vieläkin paleltaa... mutta ei kauaa

Ei askeltakaan, ei sanoja
En löydä enää tarvetta karata
Jos totuus ei pala tuleksakaan
Oli paluuni oikein ja puhe turha